

# Att skapa en moralisk image

*Ett anförande hållet vid ett konvent i april 1989*

av

Richard McCulloch

**D**ET FÖRSTA SOM JAG SPELADE IN på videoband för nästan elva år sedan var en engelsk film från mitten av 50-talet kallad *Damn the Defiant*. Jag tyckte så mycket om den att jag har sparat den ända sedan dess. En del av er kanske kommer ihåg den. Den utspelar sig i Royal Navy på Horatio Nelsons tid och presenterar Alec Guinness i huvudrollen som kaptenen på HMS Defiant, Dirk Bogarde som hans sadistiske andrekapten och Anthony Quayle som en sjöman som leder en konspiration bland besättningen för att hos amiralitetet ansöka om hjälp att avskaffa orättvisa förhållanden, vilket slutligen utvecklar sig till ett fullständigt myteri. En av myteristerna, Evans, är så hämndlysten till följd av sina lidanden att Quayle känner sig tvungen att, när myteriet väl blossat upp, varna honom för att skada någon av officerarna, då en sådan handling skulle hindra deras ansökan från att behandlas och leda till att de alla skulle komma att hängas. Jag kommer ihåg hans formulering: ”Alla våra liv hänger på detta.” Men Evans är besatt av sitt hämndbegär, struntar i Quayles varning och mördar andrekaptenen, varpå Quayle utropar: ”Du har förstört för oss alla, Evans! Du har dömt oss alla till döden!”

Jag har ofta tänkt på den filmen och tänkte på den igen när jag funderade på ämnet för det här anförandet. Quaylekaraktären var mycket angelägen om att hålla sig inom vissa uppförandenormer där hans beteende skulle vara acceptabelt och där hans fall eller ansökan skulle ges seriöst och rättvist beaktande istället för att avslås på förhand. Hans situation var redan så desperat, så utmanande mot status quo, att han inte hade råd med något beteende som kunde förvärpa den ytterligare. Hans enda hopp var att göra sin situation moraliskt

respektabel, och han insåg att för att uppnå moralisk aktningvärdhet måste hans och hans medmyteristers uppförande också vara moraliskt respektabelt. Utan det skulle han inte ha någon chans till framgång, och alla hans ansträngningar skulle ha varit förgäves.

Alla som ger sig ut på hal is och förespråkar en sak med oddsen emot sig befinner sig i en situation snarlik quaylekaraktärens. Om de inte lyckas uppnå moralisk aktningvärdhet kommer deras föreställningar att avfärdas på förhand utan att erhålla seriöst beaktande, och deras ansträngningar för att befrämja sin sak kommer att vara ineffektiva. Så ligger det till med vår gryende rörelse. Om den inte lyckas etablera sig själv som moraliskt respektabel kommer den att vara dödfödd och aldrig komma någonstans. Våra motståndare känner till detta, och det måste även vi göra. Med alla de enorma resurser som står till deras förfogande företar våra motståndare varje ansträngning och sparar inget krut för att utmåla oss och vår ståndpunkt som moraliskt orespektabel, som moraliskt ovärdig att beakta. För att bemöta detta (och om vi inte bemöter det finns det inget hopp om vår ras räddning) måste vi, vår ståndpunkt, våra lösningar, våra mål och metoder både vara och förefalla vara moraliskt respektabla.

Det är ett slag om vår image, om kontroll över vår image, vars utgång kommer att avgöra huruvida vi alltid kommer att befinna oss på den moraliska defensiven och vara ineffektiva i marknadsförandet av vårt program, eller huruvida vi kommer att vara i stånd att gå på den moraliska offensiven och försätta våra motståndare på moralisk flykt. För att vinna det moraliska slaget, och slaget om vår ras räddning, måste vi skapa en moralisk image. Vi måste definiera oss själva, våra syften och medel, mål och metoder, på ett sätt som placerar moralen på vår sida. Vi måste ha en ståndpunkt, en plattform, filosofi eller ideologi som gör anspråk på den moraliska förstaplatsen, som är klar och trovärdig, och vi måste förmedla den i både ord och handling, i allt vi säger och gör. Framför allt får vi inte lämna några luckor i vår ståndpunkt, inga tomrum i våra föreslagna lösningar för våra motståndare att spekulera kring, inga ihåligheter de kan fylla i som de behagar.

Låt oss se det som det är. Rasismen (eller för att vara mer exakt, den till vår ras gynnsamt inställda rasismen) har ett allvarligt imageproblem. Den, och vi, har förpassats till moralens källare, utmålats som civilisationens antites och mänsklighetens fiende. Vad vår moraliska image beträffar kan man vara frestad att dra slutsatsen att vi inte har någon annanstans att färdas än uppåt, om det inte hade varit för det olyckliga faktum att våra motståndare har varit mycket framgångsrika i att bunta ihop oss under rasistetiketten tillsammans med andra som verkar vara beslutna att moraliskt begrava sig själva till och med djupare. Våra motståndare älskar dessa rasister; bärsärkarna som predikar och praktiserar våldets evangelium; självmordskandidaterna som glorifierar martyrskapet; den rasliga suprematins apostlar som förvägrar andra raser samma rättigheter som de kräver för sin egen; och ja, till och med folkmordsförespråkarna som i sin revanschlust skulle förvägra andra raser den mest grundläggande rätten av alla, rätten att leva. Våra motståndare älskar att likställa rasism med hat, våld och hämnd, med totalitarism, med raslig

supremati och massmord, med ociviliserade och omoraliska värderingar och uppföranden, med förkastandet av den västerländska civilisationens liberala traditioner och friheter, och dessa rasister gör deras uppgift mycket lättare och vår sak mycket svårare. Vad är rasismens image idag? Mycket negativ. Den misskrediteras av fem huvudskäl som våra motståndare har givit näring åt och exploaterat med assistans från de grova rasistelement som spelat dem i händerna, fem skäl som jag räknar upp här:

1. Rasism förknippas med omoraliska medel eller metoder, såsom skrämsel, fysiskt våld eller mord, eller hot om desamma. Ku Klux Klan, Orden och rasistiska skinheads har alla bidragit till denna mycket negativa association.
2. Rasism förknippas med omoraliska lösningar, syften eller mål, såsom folkmord eller andra rasers förslavning, eller separation genom massutdrivning utan adekvat tillhandahållande av ett nytt hem, av vilka samtliga verkar stötande på vår ras mest grundläggande civiliserade känslor och känsla för rent spel. Det är här som förintelsepropagandan används i sin fulla verkan för att anklaga alla rasister för att ha för avsikt att begå folkmord och därigenom förhindra deras vädjanden – som inte behöver inbegripa mer än de förhållanden som deras egen ras behöver för att leva – från att beaktas, för att dövas av mässandet ”Aldrig igen.” Folkmordsanklagelsens negativa känslomässiga kraft är mycket stark. Det är därför som vår motståndare innerligt älskar rasister som öppet hyllar folkmord eller påstått ångerfulla rasister som säger att de en gång gjorde det. Den ledsamma biten är att det verkligen finns rasister som eftersträvar folkmord som en del av sin lösning, antingen av nietscheianska skäl eller för hämnd, eller som ett uttryck för sitt våldsamma livsperspektiv. Detta kan vi inte förhindra. Men vi kan göra vår egen lösning, våra egna syften och mål klara och detaljerade och göra dem till den moraliska motsatsen till dem som våra motståndare tycker om att se.
3. Rasism förknippas med negativa och patologiska känslor, hat och mental sjukdom. Detta är en mycket mäktig och effektiv misskrediterande faktor som vi bör vara mycket medvetna om och inte underskatta.
4. Rasism förknippas med totalitarism, med förkastandet av vår ras politiska moral och dess demokratiska värderingar, individuella rättigheter och av frihet och jämlikhet. Den bild av Hitler och hans arv, delvis sann och delvis förvrängd, som hållits vid liv av hans sentida beundrare till skada för vår ras främsta intressen, står till stor del att klandra för detta förhållande.
5. Rasism förknippas med okunnighet, dumhet, brist på utbildning och knasbollar, och betraktas således som intellektuellt underlägsen och vanhedrande, och avfärdas som ovärdig seriöst beaktande. Våra motståndare tar ofta till stereotypa galjonsfigurer för att göra detta, vilka grundar sin rasism på övertygelser som är uppenbart osanna och som inte har någon relevans för rasismens verkliga frågor, som exempelvis en övertygelse att vita är snabbare löpare än svarta. Rasismen och rasisterna blir sålunda föremål för åtlöje och komedinummer, en situation som de flesta människor starkt undviker. Archie Bunker-karakteren är ett exempel.

Denna sista negativa faktor är intellektuell och angriper rasismens intellektuella aktningvärdhet och godtagbarhet, men de första fyra är klart moraliska och förnekar rasismens moraliska aktningvärdhet och godtagbarhet. Ironin är att faktor 5, den intellektuella kritiken, vidmakthålls av de första fyra moraliska kritikfaktorerna och skulle falla utan deras stöd. Det intellektuella och vetenskapliga argumentet för rasism är redan väl i stånd att försätta sitt motstånd på flykt om det fick en fördomsfri och rättvis behandling av sakförhållandena, men det får inget intellektuellt beaktande eftersom det redan är intellektuellt misskrediterat av dess mycket negativa moraliska associationer. Våra motståndares styrka ligger inte på det intellektuella eller vetenskapliga området, och vi kan inte besegra dem där innan vi först besekrat dem vid deras styrkas källa – området för moral.

Medan jag tänkt över vår situation har jag blivit allt mer övertygad om att moral är nyckeln. Vår ras förkastar rasismen på grund av att den uppfattar den som omoralisk, och på goda grunder eftersom den enda rasism de känner till är klart omoralisk enligt vår civilisations traditionella värderingar. Moralisk rasism erkänner samma rättigheter för andra raser som den gör anspråk på åt sin egen, framför allt rätten till liv och oberoende, eller kontroll över sitt eget liv. Omoralisk rasism erkänner eller respekterar inte dessa rättigheter för andra raser, utan befrämjar deras kränkning genom att förespråka omoraliska lösningar av antingen supremati, där en ras styr över en annan och förnekar dess oberoende (vilket vi själva nu upplever i hög grad), eller folkmord, där en ras förorsakar en annans förgörelse och förnekar dess rätt att leva.

Vår uppgift är att ge rasismen moralisk återupprättelse. Vi måste skapa en moralisk form av rasism som ett alternativ till de omoraliska former som allmänheten nu ser som de enda formerna. För att lyckas måste vi omdefiniera rasismen genom att definiera en ny moraliskt respektabel form av rasism, vår rasismdefinition, vårt slags rasism, och göra den till den gängse formen, den främsta definitionen, i förhållande till vilken andra utgör avvikelser. Moralisk rasism måste betraktas som den rasistiska elitserien och hänskjuta de olika omoraliska formerna av rasism till gårdsgårdsserien. Den främsta form av överlägsenhet vi bör eftersträva och göra anspråk på är moralisk överlägsenhet, och vi måste förverkliga det anspråket.

Vårt mål är vår ras räddning. Det är ett i högsta grad moraliskt mål och förtjänar att förenas med lika moraliska metoder. För att uppnå det målet måste vi vinna så många medlemmar av vår ras till vår sida, och deras sida, som möjligt. En moralisk enighet beträffande medel och mål är den bästa vägen – den enda vägen, tror jag – till den rasliga enighet vi behöver för att rädda vår ras. Vi måste finna en ståndpunkt, komplett med mål och metoder, som attraherar och förenar det största möjliga antalet av vår ras, inte ett som stöter bort de bästa av vår sort och splittrar resten i motsatta extremlägen. Men vi kan inte vara allting för alla människor. Vi kan inte behaga alla. Vi kan inte tilltala både de blida och de våldsamma, dem som söker räddning och dem som söker hämnd. Vi måste göra val, välja vad för slags människor, vilket element, vi vill vädja till mest. Vi måste fästa vår blick på dem som vi tror kommer att vara viktigast för vår saks framgång, för vår ras fortsatta liv, och koncentrera våra

ansträngningar på att vinna deras hjärtan och sinnen. Vi måste distansera oss själva från dem vars mål eller metoder står i strid mot våra egna, som kränker den moral vi ansluter oss till och stöter bort dem som vi önskar attrahera.

När Cholly Bilderbergers spalt dök upp i Instauration för åtskilliga år sedan, lyfte han fram att vår ras var besatt av behovet av aktningvärdhet och omsorgsfullt undvek rasism på grund av dess vanhedrande image. Cholly såg denna närhet till det moraliskt respektabla, och motvilja inför det moraliskt vanhedrande, som ett handikapp och en svaghet, till och med som en dödlig brist, som våra motståndare kan manipulera för att förlama oss och hindra oss från att handla till vårt självförsvar. Men jag tror att vi kan vända denna starka moraliska känsla till vår fördel, att den kan vara en potentiell källa till stor styrka när den väl mobiliserats till vår fördel. Vi måste känna vår ras, dess egenheter och karakteristiska drag, acceptera den för vad den är och arbeta inom dess naturs begränsningar, göra det bästa av vad vi har och vad vi är. Om vi går emot vår ras rådande natur kommer vi att förlora den. Vårt mål måste vara att skapa en image som utgör det respektablas själva essens, att få vårt namn till att bli en synonym till moralisk aktningvärdhet, integritet, rättvisa och omsorg för att göra vad som är moraliskt rätt och riktigt. Moralen måste ses tillhöra vår sida och vi måste ses på dess sida. Vi måste ses stå på det rättas sida, för vad som är riktigt, och våra motståndare måste ses stå emot det rätta, vara på omoralens sida. Givet vår ras känsla för rättvisa, till och med till den grad att dess egna intressen kan uppoffras för att ge andra en bättre chans, kan det ligga till på så sätt att vi kommer att attrahera mer och bättre stöd inom vår ras genom att vara generösare beträffande det vi erbjuder de andra raserna som en del av vår föreslagna omflyttningsplan istället för att behålla mer för oss själva. Vår föreslagna omflyttning bör vara en som maximerar kvantiteten och kvaliteten på stödet och godkännandet från vår egen ras inom gränserna för vårt mål av raslig räddning. Om det fordrar en extra uppoffring och att vi är generösare mot andra raser än de förtjänar, så låt så vara.

Moral är ett vapen, och det moraliska slagfältet kommer att avgöra vår ras öde. Vi måste lära oss att använda moralens makt. Vi måste bli skickliga i bruket av moralens vapen för att segra på det moraliska slagfältet. Vi bör dra fördel av rådande moralprinciper och värderingar och använda dem till vår fördel om det är möjligt, och endast angripa dem om de står naturligt i strid mot vårt mål av raslig räddning. Vi måste arbeta för att få moralen och rättfärdigheten tydligt på vår sida och gå på den moraliska offensiven för att ta strid mot våra motståndares tydligt omoraliska ståndpunkt och mål.

Vi bör anamma en minimalistisk ståndpunkt och förespråka den minsta möjliga förändring som är nödvändig för att uppnå vårt mål av raslig räddning genom separation och oberoende. Framför allt bör vi inte eftersträva någon förändring i de politiska institutionerna, styrelsesättets form eller system. Våra ändamål kan uppnås inom de rådande formerna. Detta kommer att hjälpa oss att undvika överdrift, extremism eller radikalism, samt den besvärande, oansvariga och opålitliga image som det alstrar. Det kommer också att hjälpa oss att hålla vår uppmärksamhet fokuserad på det främsta målet och koncentrera våra styrkor till den avgörande punkten istället för att ledas in på sidospår

i form av onödiga kontroverser över sekundära angelägenheter och sprida ut oss själva allt för glest genom att försöka göra allt för mycket. Efter det att vår ras blivit tryggt oberoende kan vi vända vår uppmärksamhet mot sekundära frågor om ekonomi, miljö, historia, kultur eller politik, men till dess bör de nedtonas för att inte förringa den främsta frågan om rasligt bevarande. Det är den livshotande fråga som måste tas itu med först.

Innan vi kan gå på den moraliska offensiven måste vi först skapa en stark grund att bygga vår rörelse på, en plattform som den kan stå på och arbeta för. Vi måste skapa en moraliskt och intellektuellt respektabel image åt vår rörelse som är förenlig med vår ras moraliska värderingar och instinkter. Vi måste skapa ett moraliskt alternativ till de omoraliska former av rasism som termen nu likställs med.

Vår ras räddning har engagerat mig ända sedan 1963, men under många år föreföll situationen mig moraliskt och intellektuellt hopplös. I massmedia var de enda människor som öppet anslöt sig till rasismen de som förknippas med Ku Klux Klan eller nazisterna. Jag kunde inte acceptera någon av dessa. Det ursprungliga Ku Klux Klan hade etablerat en form av raslig supremati som var en tillfällig och partiell lösning på de problem som inträder när olika raser bebod samma territorium, men de och deras efterföljande organisationer hade inte gått vidare med att förespråka en vittomfattande, varaktig, moralisk och rättvis lösning. I nazismen såg jag en specialiserad centraleuropeisk totalitarism, uppblandad med raslig supremati, som bara kunde betraktas som exotiskt malplacerad i Amerika. På grund av deras historia av raslig supremati och chauvinism, eller värre, var båda moraliskt misskrediterade bortom verkligt hopp om återupprättelse och kunde inte ha någon relevans för en kampanj för att befrämja raslig separation och oberoende. Det var först 1973, då jag kom över *The Dispossessed Majority* i en bokhandel, som jag fann ett exempel på hur rasismen kunde vara moraliskt och intellektuellt respektabel och såg en riktning i vilken vi kunde färdas med verkligt hopp om framgång. Det var ett större steg mot skapandet av ett rasistiskt alternativ i stånd att vinna moralisk och intellektuell aktningvärdhet och godtagbarhet, och med utsikt att rädda vår ras.

Vi måste röra oss framåt till nästa steg: att officiellt skapa ett moraliskt rasistiskt alternativ för att dra in den majoritet av vår ras som stöts bort av de omoraliska former av rasism som skulle styra över, eller till och med döda, andra raser. Vi måste institutionalisera en moralisk form av rasism som är förenlig med vår civilisations höga normer och värderingar, förespråka en separatistisk lösning som Thomas Jefferson och Abraham Lincoln hade kunnat stödja, som är förenlig med vår liberala politiska traditions principer, som avstår från och fördömer våld och hämnd, som är villig att förlåta det förgångnas synder till förmån för en bättre framtid av raslig separation och oberoende, samt anammar Lincolns andra inträdestals förlåtande andemening och ton: "med illvilja mot ingen och medmänsklighet åt alla". Vi kan betona att under de första 87 åren av denna republik förespråkade ledarskapet, inklusive Lincoln, raslig separation. Med det steget kommer vi att börja ta kontrollen över ordet rasism, kontrollera dess image och associationer, och i takt med att vårt ord vinner

spridning, i takt med att den goda nyheten att det äntligen är möjligt för goda och moraliska människor att stödja sin ras räddning och oberoende, att vara rasistiska och moraliska, når ut, kommer den imagen att bli en allt mer positiv och moralisk sådan.

Det är lätt för våra motståndare att porträttera rasismen som omoralisk när den associeras med ideologier, rörelser och individer som inte respekterar utan kränker andra rasers legitima rättigheter till liv och oberoende. Men föreställ er deras svårigheter när de konfronteras med en moralisk form av rasism som grundar sig på respekt för alla rasers rättmätiga rättigheter till liv, frihet och oberoende. För vårt eget folk kommer det att ge dem ett positivt alternativ, ett moraliskt sätt på vilket de kan arbeta för sin ras räddning. Det kommer att låta dem veta att det finns ett icke våldsinriktat och moraliskt medel för att befärma raslig överlevnad, någonting som hela familjen, kvinnor och barn såväl som män, kan delta i.

Vi behöver ta itu med våldsfrågan rakt på sak. Först av allt som en moralfråga, men även som en realitetsfråga. Vår ras är en mycket civiliserad och fredsälskande sådan. Såvida det inte, och till dess att, det sker ett sammanbrott i civilisationen och samhället, i lag och ordning, kommer ytterst få av vår ras att vara villiga att tillgripa våld. I stället kommer de flesta att vara fullkomligt tillbakavisande och gå oss förlorade vid blotta antydning om det. Bara bärsärkarna, de som mister kontrollen och överträder det civiliserade beteendets gränser, kommer att tillgripa våld medan den civiliserade ordningen fortfarande råder, och vår ras stora massa kommer att motsätta sig dem.

Om våldsamma metoder utgör vårt hopp om räddning kommer de att vara tvungna att vänta på en social kollaps som resulterar i massdesperation. Men oddsen är emot att det skulle hända innan vår ras krympt till en sådan liten minoritet att den inte längre kan upprätthålla den civiliserade ordningen. Om det skulle ske skulle utgången i bästa fall vara mycket oviss, och i den knappa utsikten att vår sak skulle segra skulle det troligen vara en pyrrusseger, vunnen till ett pris så högt, så självdestruktivt, att det i praktiken skulle vara självförgörande. Så vi bör hoppas på och arbeta för en bättre och lyckosammare lösning, en som vi kan kontrollera och arbeta för nu utan att behöva vänta och hoppas på att osannolika och oönskade händelser bortom vår kontroll ska skänka oss tillfället i våra händer. En moralisk sammandrabbning för räddning är någonting som vi kan påbörja nu, som är förenligt med vår ras civiliserade arv och som har en chans att vinna med minimala förluster och lidande.

En god början som klart kommer att särskilja oss från dem som söker hämnd som sitt mål och våld som sitt medel, skulle vara att göra det klart att vi inte känns vid någondera. På så sätt kommer vi att tillkännage att förespråkarna och utövarna av våld och hämnd inte är våra vapenbröder, utan att de, liksom sjömannen Evans i filmen *Damn the Defiant*, riskerar allas vår välgång genom hämndlystna och våldsamma handlingar. Vi arbetar inte för en gemensam sak med dem. Deras strävan och mål är i väsentlig grad skilda från våra, liksom deras medel.

Vi bör inte fördöma våld *per se* i en pacifistisk bemärkelse. Det finns situationer där vår ras moraliska och rättsliga traditioner betraktar det som befogat och riktigt, och till och med nödvändigt. Det har förekommit många situationer i det förgångna där avgörande slag hjälpt till att rädda vår ras; Teutonbergskogen och Chalons är bra exempel. Men vår rådande situation är inte en av dem. Vår motståndare förgör oss inte med en armé, utan med en moral. Vi kan inte besegra den moralen genom några fysiska metoder, inklusive våld. Våld riktat mot honom tenderar snarare bara att bekräfta och stärka hans anspråk på moralisk överlägsenhet. När vi möter människor som borde stå naturligt på vår sida och som chockeras och förargas över våra föreställningar, är deras vrede en moralisk reaktion grundad på en moral som förgör oss. Även om vi lyckades distansera oss från de negativa associationer som redan nämnts, kommer många fortfarande att motsätta sig oss på grund av en moral som säger att det är fel att ens vara bekymrad över eller bry sig om rasliga angelägenheter. Men till dess att vi lyckats distansera oss själva från dessa negativa associationer kommer vi aldrig att ens ha en chans att inträda på det moraliska slagfältet och komma vår moraliska fiende in på livet. Det är den farligaste och mest livshotande fiende som vår ras någonsin stått inför, och den kan inte besegras genom våld, bara genom en överlägsen moral.

Liksom moralisk upplysning, inte våld, är vårt medel, är raslig räddning, inte hämnd, vårt moraliskt upplysta mål. En av de lärdomar som länge förkunnats av de visare bland vår ras är att hämnd sällan är tillfredsställande och att dess långsiktiga verkan ofta är andligt och psykologiskt skadlig. Så vi måste sträva efter att resa oss ovan hämndbegäret. Vi har verkligen blivit höggradigt provocerade, och vi kommer sannolikt att bli till och med ännu mer provocerade i framtiden, men det är till framtiden bortom dessa provokationer som vi måste ägna våra hopp och våra handlingar, och vi måste sträva efter att lämna den framtiden ett arv som den kan leva med i frid, både med världens andra raser och, mest av allt, med sitt eget moraliska samvete och självkänsla.

Medan vi är inne på ämnet för provokation går mina tankar till ett brev av David Lane, en av Ordens grundande medlemmar, som dök upp i aprilnumret av *Instauration*. Han nämner en incident under 1983 där han och Robert Matthews mötte en mycket vacker ung blondin, hennes svarte man och deras mulattbarn. Redogörelsen slutar med att Matthews drar sitt vapen mot de tre. Det lämnas åt oss att spekulera i vad som hände sedan. Bilden av den vackra unga blondinen är en mycket kraftfull sådan. Jag vill påstå att det är den kraftfullaste av alla. Den uppväcker våra starkaste och mest grundläggande rassexuella manliga beskyddarinstinkter. Att se en sådan i sällskap med en man av en annan ras är mycket provocerande. Det förorsakar stor smärta, ilska och sorg. Men hur ledsamt det än är så tror jag att vi alla har sett liknande syner. Sådana syner har ett sätt att fastna i ens minne. Den första jag kommer ihåg var under 1968. En sådan syn är en mäktig motivationskälla. Hur kan man hjälpa dem? Hur kan man rädda dem? Man vill göra något åt det, stoppa det, göra det ogjort eller förhindra det, och det är frustrerande när man inte kan. Det får en att känna sig ineffektiv och hjälplös, till och med förvekligad. Men det är kanske därför som vi alla är här – och försöker göra någonting åt



det. Vad står att göra? Vad kan vi göra? Vilka handlingar kan vi vidta som kommer att vara effektiva för att rädda vår ras och förhindra ytterligare sådana tragiska förluster i framtiden? Hur effektiva var Matthews handlingar? Räddade han blondinen eller över huvudtaget några blondiner? Blondinen ansåg utan tvivel att det hon gjorde var moraliskt riktigt och till och med moraliskt överlägset. Att dra vapen mot henne förändrade inte denna övertygelse, utan tenderade bara att bekräfta den. Vi kan inte tvinga folk att förändra sina moraliska övertygelser under vapenhot, och vi vinner definitivt ingenting genom att döda just de människor som vi borde försöka rädda. Kanske borde han ha berättat för henne att vad han såg förorsakade honom stor smärta och sorg, samt förklarat varför. Kanske skulle det ha varit effektivare. Det skulle absolut ha krävt mod. Såsom det är tror jag inte att hans handlingar räddade några blondiner. Istället tror jag att hans handlingar hade motsatt verkan genom att förorsaka ännu mer att gå förlorat genom att de gav våra motståndare mer vatten på sin propagandakvavn och underminerade rasismens moraliska image. Jag tror inte att det var hans avsikt, men handlingar har ofta oavsiktliga konsekvenser, i synnerhet oansvariga och mindre välbetänkta handlingar som spelar ens motståndare i händerna. Om vi inte kan förstå detta kommer vi att vara som blinda, och med inga utom de blinda för att leda den, kommer vår ras att säkerligen gå förlorad.

Det har sagts att ett liv i bästa välgång är den bästa hämnden. Om vår ras räddas, om den vinner den rasliga separation och det rasliga oberoende den behöver för att leva, och lever väl, fortplantar sig själv framgångsrikt och återupptar sina kliv uppför den evolutionära stegen, kommer detta att i sanning vara den bästa hämnden mot dem som önskar oss illa, som har arbetat för vår förgörelse, och det är de som mest förtjänar att straffas. Låt dem leva för att bevittna vår räddning, oförmögna att lägga sig i. Det bör vara den enda bestraffning vi utdelar.

När det gäller att skapa en moralisk image och gå på den moraliska offensiven är det viktigt att lära sig tala kärlekens språk flytande. Våra motståndare älskar att likställa rasister och rasism med hat. Att lära oss att uttrycka oss själva i termer av kärlek och andra positiva känslor, samt undvika hatets språk, kan förefalla som något enkelt, men det kan vara avgörande. Vi bör alltid uttrycka oss själva i sympatiska och omsorgsfulla termer, tala om de saker som vi älskar och bryr oss om, med detaljer om hur och varför vi älskar dem och om de bekymmer, den sorg och smärta som vi känner när de sakerna hotas, försvagas eller går förlorade. Detta är när allt kommer omkring de saker som vi verkligen känner. Det är ofta svårt för den manliga mentaliteten att uttrycka sina känslor öppet i kärlekens termer. Vi måste övervinna detta och framhäva vår kärlek till vår ras i allt vi säger och gör. Gör det klart för alla att kärlek, inte hat, är källan till vår motivation. Som intellektuella har vi lärt oss från sociobiologin att hat är en rättfärdigad känsla, att både fiendskapens och vänskapens känslor är nödvändiga, men som politiska förkunnare inför majoriteten av vår ras är det bättre att undvika nödvändigheten av sådana förklaringar och hålla oss till den positiva sidan av det känslomässiga spektrumet. Om vi lyckas med att associera vår rörelse med de positiva känslorna av kärlek till

vår ras istället för hat mot andra raser, kommer det att vara en moralisk seger av största betydelse, den som vi behöver mest av allt.

Det finns många praktiska saker vi kan göra. Att samlas på det här sättet är kanske det bästa av alla. Förr eller senare, och ju förr desto bättre, måste vi starta en organisation. Förhoppningsvis kommer de flesta av oss här att höra till dess grundande medlemmar. Men redan vid dess tillblivelse måste den i sin stiftelseurkund eller sitt fördrag ha ett klart uttalande om moraliska principer, om syften och medel, mål och metoder, som alla kommer att förväntas ansluta sig till. Den bör vid sin födsel inhöljas i ett tjockt lager av moraliskt teflon, doppas i den moraliska floden Styx skyddande vatten från huvud till häl såväl som tå. Den måste ge sig själv den fastaste moraliska förankringen redan från början, varmed den kommer att vara immun mot moraliskt angrepp och i stånd att iscensätta moraliska motangrepp mot våra fiender som kommer att försätta dem på defensiven. Stiftelseurkunden bör ta avstånd från våld i alla avseenden utom när det är tydligt rättfärdigat av vår ras moraliska normer, och då endast i den minimala mängd som är nödvändig. Den bör förbinda sig att vidmakthålla vår ras svårvarna politiska, religiösa, sociala och intellektuella rättigheter och friheter, med särskild betoning på tankefrihet, uttrycksfrihet, yttrandefrihet och den fria forskningen, och i överensstämmelse med detta bör den förkasta totalitarism i alla dess former, som är så hatisk mot vår ras.

En sak som vi kan göra är att högtidlighålla vissa kalenderdagar. Vi kan ha dagar för oss själva och dagar som andra firar och till vilka vi lägger vår egen rasliga moraliska betoning. Martin Luther King-dagen skulle för oss kunna bli Mardrömsdagen, på vilken vi framhäver att den rasblandning som våra motståndare hyllar som sin dröm är en form av mjukt folkmord för vår ras, under vilket vår ras kommer att genomlida utplåningens mardröm genom korsning. Vi kan även ha en Sorgens dag, på vilken vi sörjer förlusten för vår ras av dem som, med vilja eller ofrivilligt, faller offer för den mjuka folkmordsformen. (Den vackra blondin som Matthews och Lane stötte på skulle vara en av dessa.) På den positiva sidan kan vi högtidlighålla dagar såsom årsdagen av vår organisations grundande eller andra värdiga händelser i takt med att vi stöter på dem. Vi skulle också kunna ha en dag för att fira barnen av vår ras, deras betydelse och värde och vårt hopp om deras framtid, och vi skulle definitivt kunna fira de dagar som hedrar vår ras moraliska, politiska, intellektuella och vetenskapliga prestationer, från alltinget till månlandningen.

Framför allt måste vi bibehålla betoningen på moral, vår moral och våra motståndares omoral. Vi måste välja helgonens väg så att vi kan bli sedda som helgonens läger, änglarnas sida, omgivna av mörkrets makter. Låt oss från vår ljuskrets proklamera den moraliska rasismens goda nyheter. Vi kommer att organisera och bygga upp en revolt – en moralisk revolt mot det moraliska tyranni som nu förtrycker och förgör oss – och kalla vårt folk till resning från sin förvirrade moraliska slummer, till att resa sig upp i ett moraliskt uppror för att tjäna och rädda en storslagen sak, den rasliga räddningens sak, strävan efter deras ras fortsatta liv, och i takt med att vår ljuskrets växer kommer vi slutligen att ha anledning till hopp.

Detta PDF-dokument får spridas fritt i oförvanskad form. Delar ur vårt material får citeras och spridas fritt. Vi uppmanar spridning.

Besök författarens egen hemsida på [www.racialcompact.com](http://www.racialcompact.com).

Besök [www.preservationist-books.com](http://www.preservationist-books.com) för fler böcker och skrifter för gratis nedladdning. En stor del vårt material finns på både svenska och engelska för utskrift i A4-format och lämpar sig väl för hålslagning och arkivering i pärm. Det går utmärkt att skriva ut i US Letter-format. På [Preservationist-Books.com](http://Preservationist-Books.com) finner Ni även information om varifrån man beställer tryckta upplagor i den utsträckning sådana utgivits.

Hjälp till att sprida våra böcker och skrifter. Skicka dem till vänner och bekanta, länka till [www.preservationist-books.com](http://www.preservationist-books.com), hänvisa till och citera ur våra verk i debattfora och diskussionsgrupper.

(Tips: Använd "Text Select Tool" i Acrobat Reader för att markera text som sedan kan kopieras och klistras in i egna dokument, debattinlägg etc.)

Kontakta oss på [contact@preservationist-books.com](mailto:contact@preservationist-books.com).